

Over het boek

DATUM

9 februari 2017

Spelen in zwarte sneeuw Fragiel manifest tegen kinderarmoede

Met zijn nieuwe boek 'Spelen in zwarte sneeuw' richt kinderrechtencommissaris Bruno Vanobbergen de aandacht op armoede bij kinderen. Hij trekt daarbij resoluut de kaart van kinderrechten en mensenrechten. Kiezen voor een rechtenperspectief is niet vrijblijvend. Het betekent dat je de beleving van gezinnen in armoede centraal zet. Overheden dragen de ultieme verantwoordelijkheid om ieders mensenrechten te garanderen.

Het rechtenperspectief is niet nieuw in het armoededeбат en wordt vaak in woorden beleden. In de praktijk merkt de kinderrechtencommissaris echter dat liefdadigheid en voorwaardelijkheid dominante benaderingen zijn. Mensen in armoede moeten niet veel vragen maar vooral dankbaar zijn met wat ze krijgen. Verder moeten ze tonen dat ze de overheidsinspanningen waard zijn: voor wat hoort wat. 'Omdat die perspectieven sterk aanwezig zijn, vond ik het belangrijk om het rechtenperspectief als uitgangspunt naar voren te schuiven in mijn boek', zegt Vanobbergen.

Een kinderrechtenbenadering erkent de belangrijke rol van ouders. Wie kinderarmoede wil bestrijden, moet de armoede op gezinsniveau aanpakken. Een bekend risico als de schijnwerpers zich op kinderarmoede richten, is dat het kind wordt losgekoppeld van zijn gezinscontext: in die val wil de kinderrechtencommissaris niet trappen. Tegelijk pleit hij ervoor de specifieke impact van armoede op kinderen te blijven zien en hen te erkennen als volwaardige gezinsleden.

Het boek sluit af met een reeks aanbevelingen om armoede en zijn gevolgen te bestrijden. Er is aandacht voor inkomen, wonen, kinderopvang en onderwijs, vrije tijd en gezondheid. De kinderrechtencommissaris pleit onder meer voor meer sociale woningen, uitbreiding van de derdebetalersregeling in de gezondheidszorg, een onderwijspraktijk gebaseerd op kinderrechten en een maximumfactuur in het secundair onderwijs. De aanbevelingen illustreren dat kinderarmoede bestrijden vanuit kinderrechten enkel kan door armoede structureel aan te pakken en kinderen in hun gezinscontext te zien.